

Valami olyasmit kellene írni, ami hasonlít a tűzrakáshoz –
de amire nem mondjuk ki, hogy tűzrakás –
amiben benne van minden vacogtató – mi magunk is –
s ami

pillanatokig talán
- amíg teremtünk – akkor, amikor írjuk, akkor, amikor olvassuk, s akkor amikor éljük
elvezet bennünket azokba a találkozási pontokba, ahol összesűrűsödik az elérhetetlen lényeg,
ahol megvalósul lelkünk képessége,
– ahol minden valóságos értékén szerepel -,
ahol tudod: ha tárgylemezre raktad is remegő-élő magad – senki sem fogja azt meg
durva, lelketlen, zsíros kézzel.

Megvalósultok azokban a pillanatokban. Nem lesztek rezignáltak és szürkék, nem hazudtok
többé magatoknak.

Eltűnik a gyomrot szorító, hogy másnap újra megjelenjék –;
de addig: karjaiba bújtok a tiszta szerelemnek – meztelenek vagytok –
és csak adtok, adtok –

nem kértek –
nem érzitek, hogy kaptok is – csak: adtok, adtok – ;
– lényegeitek remegve ül bennetek, nem fél attól, hogy elvesz egy nagy kitérülésben –,
– csak attól, hogy nem vesz eléggé részt benne –.

Eszetekbe sem jut, hogy kik vagytok:
ott nem kérde meg – meddig vagyok én,
nem húzod meg a határt tartalmaid és a világtól kapottak között, – nem is tudnád –

És ha nem írod meg –
nem teremted meg –
„nem fűtyülsz úgy, mint senki sem” –
nem játszol úgy, mint senki: kis gyermekeddel –
nem találsz valamit –
valamit ebben a kurva életben: – egy színektől megtelt napot és poharat;
Akkor menj a ... (oda: a picsába)
menjél,
indulj el –. Pontosabban induljon el az, aki ekkorra lettél – nem te vagy már –
hamis utánzatod csak,
akit a környező társadalom úgy-ahogy, – aktív részvételed nélkül –, kialakított;
– már nem vagy ember,
– még 60 éves is lehet a halálodig,

Te, te, - nyelvtani ki nem fejezhető valaki –
nem sorolhatlak egyetlen személyleírás által jelzett kategóriába sem.

A valóság képei valamit mindig megindítanak bennünk, valami minden jelzésre
viszontjelez; a világ belénk áramlik –.

És költők vagyunk valahányan

– kell, hogy azok legyünk: az olvasásban is – lázban égve
a szerelemben is – lázban égve –

Azonosulunk ilyenkor magunkteremtette csillagainkkal – soha nem volt tájakon járunk –
és az ottani izzást nemsokáig bírva: újra meg újra visszahuppanunk, de újrakezdjük.

Enélkül a szeretkezés is a legszorosabban vett anyagcsere lenne.–
Szomorú.

Programbeszédnek és próféciának nem rossz, de végig kellene vinni –
hogyan legyen, hogy ne legyen általános.

Megtalálom – megtalálom? –

Megtaláljuk – találjuk meg? – megtaláljuk?

– a szavak sejtett életét, hogy lüktessenek –
hogyan meleg legyenek
és valóságosak –

– Hogy tudd meg: nem hazudok

Én nem.

Még ha a rohanás elkezdődött: akkor sem.

1974 nyár